

Αποφθέγματα Αγίου Πορφυρίου

[/ Αγιορείτικα](#)

Όταν ο άνθρωπος ζει χωρίς Θεό, χωρίς γαλήνη, χωρίς έμπιστοσύνη, αλλά με άγχος, αγωνία, κατάθλιψη, απελπισία, αποκτάει ασθένειες σωματικές και ψυχικές. Η ψυχασθένεια, ή νευρασθένεια, ο διχασμός είναι δαιμονικές καταστάσεις. Δαιμόνιο είναι επίσης και ή ταπεινολογία. Τό λένε αίσθημα κατωτερότητας. Η άληθινή ταπείνωση δέν μιλάει, δέν λέει ταπεινολογίες, δηλαδή, «είμαι άμαρτωλός, άνάξιος, έλάχιστος πάντων...». Φοβάται ο ταπεινός μήπως μέ τίς ταπεινολογίες πέσει στην κενοδοξία. Η χάρις του Θεού δέν πλησιάζει έδω. Αντίθετα, ή χάρις του Θεού βρίσκεται εκεί όπου υπάρχει άληθινή ταπείνωση, ή θεία ταπείνωση, ή τέλεια έμπιστοσύνη στον Θεό. Η έξάρτηση από Έκεϊνον.

Όσοι κατηγορούν την Έκκλησία για τά λάθη των εκπροσώπων της, μέ σκοπό δήθεν νά βοηθήσουν για την διόρθωση, κάνουν μεγάλο λάθος. Αυτόι δέν αγαπούν την Έκκλησία. Ούτε, βέβαια τον Χριστό. Τότε αγαπάμε την Έκκλησία, όταν μέ την προσευχή μας άγκαλιάζουμε κάθε μέλος της και κάνομε ό,τι κάνει ο Χριστός. Θυσιαζόμαστε, άγρυπνοΰμε, κάνομε τό π̃αν, όπως εκείνος, ο οποίος «τίς λοιδορίες δέν τίς άνταπέδιδε, και όταν έπασχε δέν απειλοΰσε» (Α΄ Πετρ. 2,23).

Είναι σπουδαίο αυτό. Κι έγω τά ίδια λέω στους ανθρώπους: Μὲ ό,τι σχετίζεσαι άπ' αυτό και έπηρεάζεσαι: ένα κακό βιβλίο σου κάνει κακό, ένα καλό βιβλίο σε ώφελεί. Κι' όταν άκόμα δέν είσαι έτοιμος νά τό έφαρμόσεις στην πράξη, όμως έπειδή τό

ἐπιθυμεῖς ἐσωτερικά, σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρὸ, χωρὶς βία καὶ πίεση, ὠριμάζει ἡ ἐπιθυμία τοῦ καλοῦ καὶ τελικὰ τὸ πράττεις.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ χαρὰ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἡ εὐτυχία. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλπίδα μας. Ἡ σχέση μὲ τὸν Χριστὸ εἶναι ἀγάπη, εἶναι ἔρωτας, εἶναι ἐνθουσιασμός, εἶναι λαχτάρα τοῦ θεοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν. Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀγάπη μας, αὐτὸς ὁ ἔρωτάς μας. Εἶναι ἔρωτας ἀναφαίρετος ὁ ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ κεῖ πηγάζει ἡ χαρὰ. Ἡ χαρὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Εἶναι μιὰ χαρὰ, ποὺ σὲ κάνει ἄλλο ἄνθρωπο. Εἶναι μιὰ πνευματικὴ τρέλα, ἀλλὰ ἐν Χριστῷ. Σὲ μεθάει σὰν τὸ κρασί τὸ ἀνόθευτο, αὐτὸ τὸ κρασί τὸ πνευματικό. Ὅπως λέει ὁ Δαβίδ: “Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον”. Ὁ πνευματικὸς οἶνος εἶναι ἄκρατος, ἀνόθευτος, πολὺ δυνατὸς κι ὅταν τὸν πίνεις, σὲ μεθάει. Αὐτὴ ἡ θεία μέθη εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ δίνεται στοὺς “καθαροὺς τῆ καρδίᾳ”. Ὅσο μπορεῖτε, νὰ νηστεύετε, ὅσες μετάνοιες μπορεῖτε νὰ κάνετε, ὅσες ἀγρυπνίες θέλετε ν’ ἀπολαμβάνετε, ἀλλὰ νὰ εἶστε χαρούμενοι. Νὰ ἔχετε τὴν χαρὰ τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ χαρὰ ποὺ διαρκεῖ αἰώνια, ποὺ ἔχει αἰώνια εὐφροσύνη. Εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου μας, ποὺ δίνει τὴν ἀσφαλὴ γαλήνη, τὴν γαλήνια τερπνότητα καὶ τὴν πάντερπνη εὐδαιμονία. Ἡ χαρὰ ἡ πασίχαρη, ποὺ ξεπερνᾷ κάθε χαρὰ. Ὁ Χριστὸς θέλει κι εὐχαριστεῖται νὰ σκορπάει τὴν χαρὰ, νὰ πλουτίζει τοὺς πιστοὺς Του μὲ χαρὰ. Εὐχομαί “ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾗ πεπληρωμένη”.

Οἱ τσιγγάνοι παίζουν βιολὶ καὶ παίζοντας ἐργάζονται. Καταλαβαίνεις; Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἔφεση νὰ σπουδάζουν ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους.

— Εἶναι καλὸ αὐτό;

— Ναί, εἶναι καλό. Διότι καταρτίζονται. Διότι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ μάθει καὶ πῶς νὰ πεθάνει. Μπαίνουμε στὴν ζωὴ, μπαίνουμε καὶ στὸν θάνατο. Οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν αὐτά. Δὲν μποροῦν νὰ φιλοσοφήσουν. Ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ διδάσκεται, μαθαίνει –μέσ’ ἀπὸ τὴν σπουδὴ –καὶ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο.

Ὅλοι ἀγιάζονται μὲ τὸν Χριστό. Ἐσὺ εἶσαι τύπος ποὺ παίζεις, ὅταν ἐργάζεσαι καὶ ἐργάζεσαι, ὅταν παίζεις. Αὐτὸ κάνε μέσα στὸν Χριστό.